

Ako človek preberá karmu od druhých?

Článok Heinza Grilla uverejnený na jeho stránke po nemecky:

<https://heinz-grill.de/vishnu-devananda-probleme-religiose-regeln/>

V slovenčine: uverejníme link, keď bude článok preložený

Význam pravidiel na príklade Swamiho Višnudévanandu, keď bol v životnej etape Sanjásina

Rozlišovanie medzi obviňovaním a konštruktívnou kritikou môže podať hodnotné poukazy k budúcemu vývoju. Každá konštruktívna kritika vedie k možnosti spojiť sa v ľudskej vzájomnosti prostredníctvom spoločného záujmu alebo synergického cieľa. Obviňovania však spravidla vždy spôsobujú rozkoly, lebo nie sú spojené s čestným úmyslom objasnenia alebo s čistým prístupom k téme, ale sú skôr príležitosťou na vyštylizovanie ega a na získanie nepríjemných výhod. Pokusy obviňovať druhých sú veľkou ilúziou, lebo podľa presného a dôkladného pohľadu vedú k poškodeniu vlastného ja. Akékoľvek obviňovanie a hádzanie viny na druhého, či už oprávnené alebo nie, nie je nikdy konštruktívne a súdi spôsobom, ktorý človeka nedôstojne zaťažuje.

Obvinenia robia žalobcu škaredším a obeť obvinenia krajšou. Tieto úvahy a pozorovania by mali v budúcnosti nadobudnúť ďalekosiahle dimenzie, lebo v skrytosti bytia sa ukazuje, že práve najslabší ľudia sa dopúšťajú najmocnejších obviňovaní. Výhodou každého obviňovania však je, že takzvaná karma, osud, sa vo svojej vnútornej konfigurácii presúva. Ľudia, ktorí obviňujú, snímajú z obviňovaných takzvané hriechy. Pôsobia oslobodzujúco v duševno-duchovnom zmysle a určite dokážu tomu druhému uľahčiť život, ak sa na to pozrieme iba rozumovo.

Príklad učiteľa jogy Swámiho Višnudévanandu

Jedným zo žiakov Swámiho Šivánadu, veľkého učiteľa z Rišikéšu, bol Višnudévananda. Dostal zasvätenie na sanjásina a po dlhých rokoch učňovskej doby, ho jeho veľký majster poslal do západného sveta, kde založil množstvo jogových ášramov. Vyučuje sa v nich napríklad veľmi známa rišikéšska zostava, postupnosť logicky rozvinutých cvičení ásan. Známy učiteľ jogy André van Lysebeth sa často vo svojich knihách odvoláva na rišikéšsku zostavu a tiež mnoho iných cvičebných spôsobov sa orientuje podľa kníh Šivánandu a publikácií Višnudévanandu.

Po smrti Swámiho Višnudávavandu sa začala diskusia, ktorú vyvoláva významný fenomén súčasnosti. Ako sanjásin zložil sľuby brahmačarija, a tak mu podľa tradičných pravidiel nebolo dovolené mať vzťah so ženou. Brahmčarija je prísne pravidlo, ktoré sa berie veľmi vážne obzvlášť v indickej mníšskej tradícii. Swami Višnudévananda pravdepodobne nedodrжал sľuby, ako ukazujú výpovede jednej ženy. On, ktorý je veľkým priekopníkom jogovej scény na Západe, však obrovskou silou vôle vybudoval vo svete rôzne ášramy. Mnohým by sa mohlo zdať zvláštne, že veľký učiteľ nedodrжал určité sľuby, a predsa druhých učí tieto pravidlá, ktoré zodpovedajú klasickej tradícii jogy. Otázka, aké dôležité sú pravidlá, je veľmi obsérna. Ďalej sa rozvíjajú myšlienky, či je vôbec principiálne možné, aby existovalo platné pravidlo v zmysle brahmačarija, sľub cudnosti. Nie je emocionálna výstrednosť, ktorú každý jednotlivec zažíva vo svojom živote, porušením brahmačárje? Toto slovo v preklade znamená toľko ako „nežiadostivosť“.

Všetky vývojové procesy potrebujú živé zaobchádzanie so životom a pružné, a predsa fundované narábanie so zákonmi a pravidlami.

Zobrazenia ásan Višnudévanandu sú poznačené určitým druhom indickej ľahkosti a jemného svetla, ktoré, pravdaže, pochádzalo zo vzťahu k Swámimu Šivánandovi.

Pre trochu rozšírenejšie poznanie si človek predstaví kruh, ktorý sa svojou harmóniou a okrúhlosťou uzatvára, a preto predstavuje veľmi jednoduchý, no predsa jasný symbol prirodzenej jednoty. Ak by niekto z tohto kruhu vybral nejaký úsek, porušil by – možno dokonca zničil – harmóniu celku. Otázka, či vysoko motivovaného človeka, ktorý vykonal veľmi veľa pre etablovanie jogy na Západe, je možné vylúčiť z učebného systému, vyvstáva prinajmenšom na pozemskej rovine. Takéto diskusie prebiehajú v rozličných centrách, ktoré sú naďalej nositeľmi jogového štýlu Šivánandy. Vychádzajúc z tradícií, ktoré v joge praktizujú pomerne prísne predpisy, vznikajú skutočne vážne obavy, keď učiteľ, ktorý o sebe tvrdí, že je autentický, poruší pravidlo, ktoré nie je pre vyučovanie jogy úplne nepodstatné. Táto téma je veľmi komplexná, čo znovu a znovu priťahuje pozornosť nielen vo vzťahu k brahmačarji, ale v mnohých ohľadoch, ako je vegetariánsky spôsob života, nenásilné konanie a mnoho nevyhnutných podmienok, ktoré so sebou joga prináša. V cirkvách, zväzoch, tajných školách a všeobecných denominačných skupinách musí nevyhnutne dochádzať k porušovaniu pravidiel, pričom sa často môže v rôznej miere prejavovať obviňovanie.

Šivánandove centrá reagovali na výčitky, ktoré boli vznášané Višnudévanandovi, veľmi rozvážne. K vylúčeniu nedošlo. Rozhodnutia, ktoré až do dnešného dňa boli prijaté, sú relatívne

rozumné.

Zo širokého duchovného hľadiska v skutočnosti narúšajú harmóniu celku tí, ktorí si želajú jeho vylúčenie. Višnudévananda dokonca mal príležitostné vzťahy so ženami a pritom tvrdo bojoval za morálku a za rovnováhu medzi tolerovateľnými a už netolerovateľnými výkladmi prikázaní. Hľadal múdrosť, ktorá predstavuje niečo viac, než dodržiavanie pravidiel.

Možno viac ako niektorí z jeho sanjásinov cítil Swámi Višnudévananda obmedzenia systému a relativitu pravidiel. Z poznania, ktoré mu dala tradícia indického systému výučby jogy, však ešte nedokázal nájsť tie správne slová a perspektívy. Hľadal osvietenie, zvýšenie energetického potenciálu, no s podprahovým pocitom si uvedomoval, že tieto možnosti ešte nezahŕňajú celú a čistú pravdu. Regula je nevyhnutná, no nemôže byť konečným determinantom duchovného úspechu. Môže sa stať materialistickou a pôsobiť v protikladnom vyžarovaní až ako vynucovanie. To, že sa Višnudévananda príležitostne obrátil na ženy, je, pravdaže, v určitom zmysle - a je to skutočne veľmi jednoznačný zmysel - malým pokusom vymaniť sa z pravidiel mníšskeho života. V tomto správaní vo svojej podstate nie je nič tragické, zlé alebo nízke. Voči tomu je oveľa horšie, keď človeka prenasledujú nekonečné nutkania a musí zbytočne vynaložiť množstvo životných síl, aby naplnili vonkajšiu formu existencie. Najhoršie však je, že práve obviňovanie vyníma to nepodstatné a všetko cenné chce vyhlásiť za bezcenné.

Harmónia regule je narušená od okamihu, keď sa už nedá začleniť do prirodzeného vývoja. Rozvoj sa netýka len zachovania tradičného, ale vyžaduje si aj obnovy, doplnenia, zušľachtovanie a múdrosťou naplnené obsahy orientované na budúcnosť. Ak človek príliš premýšľa o vylúčeníach a teraz sníme zo stien obrázky Swamiho Višnudévanandu, tak toto konanie naruší harmóniu väčšieho celku a ďalšia perspektíva nevyhnutne naberá materialistické smerovanie. V skutočnosti je to tak, že človek preberá obvinenia a karmu osoby, ktorá má agresívne záujmy, a zvyčajne to berie príliš vážne kvôli vonkajšiemu spoločenskému postaveniu.¹

Akú úlohu prijíma ten, kto nedokáže konať podľa určitého pravidla a napriek tomu si zachováva fundovaný cieľ?

Vo svojich centrách rozvinul bohatú kultúru jogy.

Hodnota Višnudévanandových výrokov a jeho energetickej životnej práce by nemala byť ani v najmenšom znížená diskusiou o bode brahmačarija. Keď zrak zahliadne krásnu formu života, môže to byť nabitá žiadostivosťou a pudom, alebo sa môže skutočne zanietene tešiť z tohto javu. Rozdiel medzi zmyslovou náruživosťou a radostným vnímaním je taký veľký, ako noc a deň. Kto musí zatvárať oči pred príťažlivými tvormi, pre toho je v konečnom dôsledku veľmi ťažké dosiahnuť fundovanú orientáciu vedomia a už vôbec nie syntézu ducha a sveta. Obmedzujúcimi vôľovými činmi ostáva uväznený vo svojom vlastnom postoji.

Tajomstvo brahmačarije, nežiadostivosti, spočíva skôr vo vstupovaní do radostných vzťahov a v podporovaní svetlých kontaktov. Byť dotknutý bez dotyku neúprosnej substancie túžby je možné pre človeka, ktorý vidí hlbokú duchovnú realitu vo všetkých fenoménoch stvorenia. Vnútené nátlaky môžu v niektorých momentoch nanajvýš skrotiť myseľ, no rozhodne nedokážu zachrániť celý život pred nevyhnutnou a všeobjímajúcou chtivosťou, ktorá je usadená hlboko v orgánoch.

Duchovne videné je Swámi Višnudévananda neprestajne súčasťou celku a práve obvinením z porušenia zákona vstupuje bližšie do stredu, bližšie v zmysle duše-duchovnom, pretože otvára túto tému pre budúcnosť nielen pre Šivánandove centrá, ale aj vo všeobecnosti pre mnohé miesta. Práve prostredníctvom obviňovania je v duchovnom zmysle viac vykúpený, lebo obviňujúci mu odobrali jeho zvyšnú karmu. Porušenie zákona však nemá karmický účinok.²

Z duchovného hľadiska by sme sa mali bližšie pozrieť na ľudí, ktorí odsudzujú a moralizujú o porušovaní pravidiel. Spočiatku sa zdajú byť ďaleko nad svojím majstrom a človek by si mohol myslieť, že boli len obeťou nenásytnej hnacej sily; boli nevinní, poškodení a traumatizovaní. V skutočnosti sa však vzdávajú svojej duše tým, že za svoje činy obviňujú toho druhého. Obviňovanie, ktoré sa znova a znova objavuje ako fenomén, ospravedlňuje vlastnú slabosť a chybné konanie. Osoby, ktoré stále druhých obviňujú, sa v skutočnosti ponížujú; oháňajú sa slovami, zdanlivo spravodlivo a dostávajú pozornosť novín. Niektorí by si mohli myslieť, že majú čestný motív, no vnútorná stránka je úplne iná. Preberajú totiž karmu od tých, ktorých obviňujú. Múdrejšie by bolo hľadať konštruktívne riešenia, ktoré otvárajú perspektívu vývoja, ktorú všetci ľudia naliehavo potrebujú. Rôzne pravidlá sa musia dnes stále nanovo premýšľať, porušenia nemôžu byť považované za absolútnu chybu. Regula brahmačarija a mnohé ďalšie pravidlá by vlastne mali vyplývať zo samotného vývoja. Správne duchovné školenie automaticky vytvára prikázanie, rovnako ako príroda určuje svoje vlastné rytmy. Do života by sa ako samozrejmosť mali pravidlá včleniť ako kvety úspešného školenia a nemali by sa stať príležitosťou na moralizovanie, odsudzovanie a najrôznejšie projekcie.

Čo sa deje s osobami, ktoré obviňujú alebo neustále pripisujú vinu druhým?

Človek, ktorý odsudzuje, odovzdáva svoju dušu tomu, čo sa javí ako spravodlivá vec, ale dostatočne si neuvedomuje, že sa sebecky povyšuje kvôli niečomu bezvýznamnému a vo svojej nedostatočnej vlastnej sile sa vzdáva seba samého viac ako kedykoľvek predtým.

Obviňovanie vždy vedie k silnejšiemu pripútaniu akoby reťazou k pozemskému a chce zvrhnúť toho druhého, dotyčného. Pomyslime len na reakciu vzdoru. Ten druhý je zlý a treba ho potajomky presvedčiť, že je akurát iba zlý. Vždy, keď sa prebudia pocity viny, sú prítomné emocionálne alebo verbálne projekcie. Snaha hľadať na blížnych niečo zlé a dokonca to hodnotiť ako príčinu vlastnej nedostatočnosti oslabuje osobné stávanie sa samým sebou a cesta vývoja je zablokovaná, pokiaľ sa z tejto neresti neoslobodí správnou aktivitou ja. Kvôli duševno-duchovnej integrite si musí uložiť človek sám jedno pravidlo, ktoré nehovorí nič iné, len že nebude súdiť, odsudzovať a obviňovať druhého.

Akékoľvek neadekvátne pripisovanie viny, a to je zvyčajne neadekvátne od chvíle, keď je vyslovené, a je to neadekvátne, pretože sa takmer vždy pohybuje v osobnom boji o moc nižšieho ega, vedie ku karmickému presunu. Ten, kto je obvinený iracionálne alebo irrelevantne a príliš osobne, sa zbavuje karmy vlastných vín, zatiaľ čo ten, kto podnikne odsudzujúci útok, preberá karmu svojho protivníka. V podstate je rozdiel medzi vecnou diskusiou a moralizujúcim obviňovaním ľudí z porušovania pravidiel. Ak by človek rozlišoval medzi osobnou horlivosťou a vecnou diskusiou, aby sa vytvoril správny poriadok, mohol by sa veľmi ľahko vyhnúť karmickému prenosu. Na obvinenia môže človek reagovať len objektívne, ale nikdy nesmie prijať vinu, ktorú chce ten druhý premietiť. Tí ľudia, ktorí sa cítia nútení obviňovať a odsudzovať, sa vzdávajú svojich najcennejších kvalít duše. Navonok sa môžu obviňujúci javiť v pozemskom živote ako veľmi príjemní. Súdy, ktoré rôzni ľudia vyslovujú nad svojimi učiteľmi alebo susedmi, nie sú nikdy konštruktívne a vyskytujú sa bez znalosti skutočnej morálky a múdrosti života. V mnohých prípadoch však obviňujúci a emocionálne súdiaci ľudia dostávajú energiu práve prostredníctvom svojich činov. Nie je nezvyčajné, že narážajú na mnohých obhajujúcich a v horlivosti za to, aby sa u iných odsudzovali zlé veci, sa dokážu štylizovať do pozície osobitných obhajcov spravodlivosti. Svojimi úsudkami strácajú v duši svoj vývoj a musia na seba vziať karmu tých, ktorých odsudzujú.³

Poznámky:

¹ Príklady správneho, prípadne problematického narábania s pravidlami sa nachádzajú aj v evanjeliách. Prikázanie sobotného odpočinku bolo veľmi prísnyim pravidlom, ktorého dodržiavanie bolo ostro sledované. Uzdravovanie Kristom počas sabatu alebo zbieranie klasov

Ako človek preberá karmu od druhých?

Napísal Administrator

Streda, 17 Máj 2023 06:27 - Posledná úprava Streda, 17 Máj 2023 06:53

jeho učeními bolo porušením tohto pravidla a do krajnosti rozzúrilo predstaviteľov náboženských tradícií. Kristus odpovedal známym poukazom, že sobota bola stvorená pre človeka a nie človek pre sobotu. (Marek 2,23-27)

² V antropozofii je častým pokušením vylúčiť zakladateľa Rudolfa Steinera, a predsa pokračovať v jeho diele. Názor, že možno použiť učenie, ale vylúčiť učiteľa, nie je logicky premyslený až do konca a pri bližšom skúmaní je dokonca iracionálny. Náuka by neexistovala, keby ju nejaký človek nepriniesol do sveta. Materialistické sklony vznikajú v masívnom meradle, keď je človek zbavený dôstojnosti, ale jeho náuka je predsa užitočná.

³ Všeobecne je na svetovej scéne nekonečne veľa karmických prenosov práve kvôli obvineniam v politickej horlivosti alebo aj v oblasti očkovania. Čím viac sa prstom ukazuje na zlo, tým viac tí, ktorí toto zlo radi moralizujú odsudzujú, preberajú osud dotyčných ľudí.